

Geachte Statenleden,

Het kan zijn dat u me herkent van afgelopen november, ik zal me toch even voorstellen: ik ben Stephanie Dumoulin. Ik woon sinds 2011 in Wijk aan Zee samen met mijn man en onze zoon van 7. We wonen hemelsbreed zo'n 200/300 meter van de warmbandwalserij vandaan.

Afgelopen november deelde ik al met u dat ik me regelmatig heel wanhopig voel. In de loop van de jaren heb ik steeds meer last gekregen van de fabriek en ergens onderweg ben ik mijn vertrouwen verloren. Mijn vertrouwen in de staalfabriek, dat ze eerlijk zijn en vast wel binnen de regels handelen, en helaas ook mijn vertrouwen in de regelgevers en handhavers van de fabriek.

Deze wanhoop heeft ertoe geleid dat ik heb besloten om aan aangifte te doen tegen Tata Steel. Ik heb me aangesloten bij Frisse Wind. Nu! bij deze groepsaangifte. Advocate Bénédicte Ficq heeft ervoor gekozen om ons bij te staan. Afgelopen vrijdag kwam het nieuws van de aangifte naar buiten en is er een mogelijkheid om via de website van Frisse Wind. Nu! aangifte te doen. Inmiddels hebben honderden mensen dat gedaan.

Ik heb gekozen om aangifte te doen omdat ik het gevoel heb dat ik met mijn rug tegen de muur sta als het om gezondheid gaat en dat niets anders meer helpt.

Als ik om me heen kijk en luister dan begrijp ik dat er al zo lang zorgen zijn over gezondheid maar dat deze steeds weer van tafel geschoven worden omdat het economisch belang zo groot is. Kortom geld gaat boven gezondheid.

Op dit moment is het probleem enorm:

veel meer kanker in onze regio,
zeer ongezonde en giftige uitstoot van de staalfabriek,
huisartsen en instanties maken zich openlijk zorgen.

Mijn dagelijkse realiteit is, dat als ik wakker word, ik kijk hoe de wind staat. Afhankelijk van de windrichting, kies ik waar ik onze hond ga uitlaten. Soms staat de wind dagenlang achter elkaar "verkeerd" van de kant van Tata en leven we in intense stank. Is het oostenwind dan hangt de intense lucht van de warmbandwalserij in en om ons huis. Bij zuidoosten en oostenwind ruikt het bij ons naar zwavel en kooks. En dan de herrie... regelmatig zit ik rechtop in bed.

Pas als de wind dan weer draait, kan ik weer opgelucht ademhalen.

In december liep ik ontroerd van blijdschap over het strand omdat de wind goed stond en ik eindelijk weer een keer heel diep durfde adem te halen, ik gooide de ramen open, het voelde als een rokjesdag tot de macht tien. Ik realiseerde me ineens de enorme impact van dagenlange stank en het enorm onveilige gevoel dat ik heb in ons eigen huis, in de omgeving waar ik leef met ons gezin.

Ik ga niet in detail in op het rapport van de rekenkamer, daar heeft u al over vergaderd. Wel wil ik graag woorden citeren van Ans Hoenderdos, directeur Randstedelijke Rekenkamer bij Eén Vandaag: "Wanneer je niet weet of je kinderen veilig kunnen buitenspelen, dan zijn je zorgen terecht".

In dit item komt naar voren komt dat zowel vergunningverlening, als toezicht en handhaving verbeterd dienen worden.

"Als je vraagt, kunnen mijn kinderen hier veilig spelen, dan blijft het stil".

Ze geeft ook aan dat er nog een lange weg te gaan is.

Onze kinderen spelen niet veilig buiten en als ik het goed begrijp zullen ze dat dus misschien hun hele kindertijd niet kunnen doen.

In 2050 is onze zoon 37.

Ze gaan niet veilig naar school, ze spelen niet veilig buiten... Op de school in Wijk aan Zee wordt veel gelucht vanwege het coronavirus. Het is een oud gebouw dus het betekent dat de ramen en deuren tegen elkaar worden opengezet.

Advies van de GGD luidt: op slechte dagen ramen dicht aan de loefzijde van het schoolgebouw, alleen luchten aan de lijzijde.

Dit is niet mogelijk omdat het zou betekenen dat de kleuters, groep 4-5, 6 en 8 niet mogen luchten en alleen groep 2-3 wel. Met de verkeerde windrichting is het kiezen uit twee kwaden. Een ijzeren dilemma, waar een schooldirecteur in corona tijd eigenlijk niet voor zou dienen te staan.

Ik maak me zorgen! Op dagen dat de wind van Tata Steek komt, en dat zijn er nogal wat, zitten onze kinderen op school in de stank, ook binnen! Als ik dan mevrouw Hoenderdos hoor praten, gaan bij mij alle alarmbellen rinkelen... het kan toch niet zo zijn dat we geld nog steeds belangrijker vinden dan gezondheid?

Onze kinderen worden blootgesteld aan giftige uitstoot, verhoogde kans op kanker, astma, longproblemen... Het is code rood en toch dendert de staalfabriek maar door...

Overtredingen zijn aan de orde van de dag maar als omwonenden worden wij niet gewaarschuwd. Ik kan op websites kijken naar de luchtkwaliteit maar de hoeveelheid metalen in de lucht is pas na drie maanden bekend.

Als ik een bericht stuur naar de omgevingsdienst krijg ik een standaard antwoord. De GGD antwoordt helemaal niet.

Hoe is het mogelijk dat Tata Steel ons gewetenloos vergiftigt en er niets gebeurt? Dat is gekmakend. Ik ben niet voor sluiting van de fabriek, ik ben niet tegen Tata of tegen het maken van staal. Ik ben voor schone lucht. Niet pas in 2050, maar nu!

Dank u wel.